

Имомлари иттифоқ қилган ҳадислар / Олти саҳиҳ имомлари иттифоқ қилган ҳадислар / 400-ҳадис

400 - عَنْ ابْنِ عُمَرَ، قَالَ: كَانَ الرَّجُلُ فِي حَيَاةِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، إِذَا رَأَى رُؤْيَا، قَصَّهَا عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَتَمَنَّيْتُ أَنْ أَرَى رُؤْيَا أَفْصَحَهَا عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: كُنْتُ غُلَامًا شَابًّا عَزَبًا، كُنْتُ أَنَامُ فِي الْمَسْجِدِ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَرَأَيْتُ فِي النَّوْمِ كَأَنَّ مَلَكَيْنِ أَخَذَانِي فَذَهَبَا بِي إِلَى النَّارِ، فَإِذَا هِيَ مَطْوِيَّةٌ كَطَيِّ الْبِئْرِ، وَإِذَا هَا قَرْنَانِ كَقَرْنِي الْبِئْرِ، وَإِذَا فِيهَا نَاسٌ قَدْ عَرَفْتُهُمْ، فَجَعَلْتُ أَقُولُ: أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ النَّارِ، أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ النَّارِ، أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ النَّارِ، قَالَ: فَلَقِيَهُمَا مَلَكٌ فَقَالَ لِي: لَمْ تَرَ، فَقَصَصْتُهَا عَلَى حَفْصَةَ، فَقَصَّصْتُهَا حَفْصَةَ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «نِعْمَ الرَّجُلُ عَبْدُ اللَّهِ لَوْ كَانَ يُصَلِّي مِنَ اللَّيْلِ». قَالَ سَائِمٌ: فَكَانَ عَبْدُ اللَّهِ بَعْدَ ذَلِكَ لَا يَنَامُ مِنَ اللَّيْلِ إِلَّا قَلِيلًا.

[خ 440، م 2479، ت 321، س 722، د 382، ج 751].

Абдуллоҳ ибн Умар розияллоҳу анхумодан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам ҳаётликларидида ким туш кўрса, уни у зотга сўзлаб берар эди. Мен ҳам Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламга сўзлаб бериш учун туш кўришни орзу қилардим. Уйланмаган ёш йигит эдим. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг даврларидида масжидда ухлар эдим. Бир куни тушимда икки фаришта мени ушлаб, дўзахга олиб боришди. Қарасам, у қудуқнинг четига ўхшаб, атрофи ўралган экан. Қудуқнинг икки тиргагига ўхшаш икки тиргаги ҳам бор экан. У ерда бир неча одамлар бор эди. Мен уларни таниб, «Дўзахдан Аллоҳнинг паноҳини сўрайман! Дўзахдан Аллоҳнинг паноҳини сўрайман! Дўзахдан Аллоҳнинг паноҳини сўрайман!» дея бошладим. Шунда икковига (икки фариштага) яна бир фаришта рўбарў бўлиб, менга: «Қўрқма!» деди.

Мен буни Ҳафсага айтиб бердим. Ҳафса эса Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи

васалламга айтиб берибди. Шунда Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «**Абдуллоҳ қандай яхши одам! Қанийди у кечасиям намоз ўқиса**», дебдилар».

Имом Бухорий, Муслим, Термизий, Насаий, Абу Довуд ва Ибн Можжа ривоят қилишган.

Манба: hadis.islom.uz

